

# Я ЗАСТРЯГ В ОДНІЙ СЦЕНІ

## Розділ 1 (чернетка)

Після одинадцятої вечора на вулицях міста майже нікого не було. Навіть вуличні собаки ховалися під будинками. Не йшли додому тільки офіціантка з кухарем у маленькому кафе на розі вулиці. Вони сиділи там через одного єдиного чоловіка. Сиділи та проклинали вивіску на дверях “Ми раді останньому клієнту, неначе першому”. Цим останнім клієнтом, цим чоловіком був Головний герой.

— Алло? – для чогось вигукнув головний герой.

Він прекрасно розумів доволі прямолінійні натяки офіціантки на те, аби його дупа забиралася звідти, але коли до поїзда лишається ще сім годин, найменше, чого хочеться серед ночі — це тинятися тротуарами в надії не натрапити на якусь збочену собаку чи ще гірше — провалитися в каналізаційний люк.

— Вибач, я трохи не вдупляю.

Головний герой боявся цього більше за висоту, більше за темряву і більше за собак. Тож коли офіціантка...

— Та що тут відбувається? Ти що верзеш?

Тож коли офіціантка вже втретє запропонувала

принести рахунок...

— Бляха, ти що, знову переписуєш перший розділ?

... Головний герой промовчав. Ліпше його з'їдять живцем у цьому тісному кафе, ніж він піде туди, де на кожному кроці одні лише бездомні, скажені собаки та каналізаційні люки.

— Скажи, ти випив? Чи звідкись впав? Які собаки? Які люки? Ти якого хріна переписуєш мій характер? І чому вже ніч? Чим тобі одинадцята ранку не вгодила?

Врешті решт Головний герой здався...

— Та ні.

Оплатив рахунок і лишив сотню чайових. По виразу...

— Нічого такого. Я просто сиджу.

По виразу дівчини читалися як вдячність, так і розчарування. Не встиг Головний герой зачинити за собою двері, як вона замкнула їх на замок і перевернула табличку “Зачинено” так, що та відірвалася. Шкода Вівіска “Ми раді останньому клієнту” висіла ззовні, бо зірвала б і її, а потім приготувала б із яєшнею наступного разу, коли він захоче до них завітати. Ні, дякую, подумав тоді Головний герой.

— Серйозно? Так і подумав?

Він озирнувся довкола, оцінив потенційну небезпеку кількох вуличок...

— ТА Я ДОСІ В КАФЕШЦІ СИДЖУ!

Головний герой *вийшов* з кафе і...

— Та ні фіга!

Господи. Як же складно.

— Та що ти кажеш? Може треба було не напиватися дешевого бренді, щоби не хотілося блювати? Чи може, не знаю, спробувати написати *більше одного розділу*? Кажуть, далі оповідка йде краще. Ти спробуй.

І все ж Головний герой стулив свого рота, вийшов з кафе і пішов однією з вулиць, яка була найбільш освічена ліхтарями.

— Ні. Давай далі говоритиму я. Агов? Це гівно хтось читає? Що, справді? Ви... Ви справді читаєте? Слава Богу! Я тут! Я живий! Любий читачу, не тікай, прошу. Я здурію тут сам із цим ідіотом. Я... Я не знаю, ви жінка, чи чоловік, тому буду звертатися до вас на “Ви”. Благаю, побудьте зі мною ще бодай трішки. Я більше нічого не прошу. Мені тут паскудно. Цей “Автор” вже втретє переписує початок моєї історії. Я навіть встиг жінкою побути. **МЕНІ НЕ СПОДОБАЛОСЯ.** По великому рахунку кажучи. В мене тоді була шикарна дупа. Хоч за це спасибі.

Головний герой псує і без того важкий початок. Було би значно легше, якби він не пручався і робив те, що описується в розповіді.

— Або ти просто обдовбаний і намагаєшся бодай якось виправдати свою письменську кризу. Не перебивай. Бачиш, я з людьми спілкуюся? Читачу? Ви ще тут? Добре. Чули, як цей хрін мене називає? “Головний герой”. Ніби я якась маріонетка. Але не переживайте. Я про все подбав. Можете звати мене Голов... Головрилом, — сказав Головний герой, гадаючи, що має якесь право голосу.

— Та щоб ти всрався! І не лізь у мою репліку. Читач і так розуміє, що це я кажу. Тут крім мене нікого немає. Бери собі наступний рядок і там заводь мого гостя в нудьгу своїм словесним поносом.

Головний герой недолюблював підбирати культурні слова і частенько міг образити чи навіть відлякати від себе людей.

— Побув би *ти* на моєму місці. Пів року проваритися у твоїй макітрі, а потім випасти, як недоношене, на листки з паршивими спробами довести, що в тобі живе *великий митець*. Піди проспись, смердючий ти шматок недоношеного гів...

## Розділ 1

### (чернетка)

Головний герой рідко прокидається рано. В його квартирі вічно панує напівтемрява. Він пригадує лише кілька разів, коли відсовував штори: перший раз був, коли дві години не міг знайти свої ключі, другий — коли недопалок із марихуаною підпалив килим і він, думаючи що почнеться пожежа, вирішив вистрибнути з вікна. Але цього разу щось змусило його розплющити очі о восьмій ранку.

Головний герой без жодного зацікавлення пробіг поглядом по заваленій всіляким мотлохом кімнаті, глянув на свій одяг на підлозі, на спідницю поряд, а потім на дівчину, що спала біля нього. Ліг на спину, склав руки під голову й мовив.

— Привіт, мій котику. Гадав, можна стулити мені рота просто почавши писати спочатку? То я тепер для тебе якийсь притрушений наркоман?

Це не те, що він мав сказати.

— Та ні. Саме це мене зараз і цікавить. Читачу? Ви тут? Доброго ранку! Мене звати Головрило і я наркоман. Встратись можна! Я живу в якомусь наркопритоні, в мене страшенно болить голова і мені треба випити води з пачкою аспірину. А ще ліпше кулю в лоба, щоби це вже нарешті скінчилося. Та ні, нічого не скінчиться. Тоді просто почнеться новий перший розділ і я вже буду балериною в погорілому театрі.

Тому давайте розважимося тут, поки є можливість. Я зараз почну з нового абзацу, тому не лякайтеся. Цей кінчений письменник ще мовчить.

Я в загаженій кімнаті, не розумію, що трапилось. Не скажу, що мені подобається розводити гармидер, але після чотирьох “перших” розділів уже не знаю, що подобається, а що ні.. Біля мене лежить дівка і вгадайте, хто вона. Не вгадали. Це манекен. Шматок вигаданого пластика і чорна перука. Це ледве зображений образ. Без плоти. Без м'яса! В цієї суки навіть лице не промальоване. Мабуть по ідеї автора ми навіть не повинні були з нею розмовляти. Гадаю, я би просто закинувся кислотою і вийшов з будинку. Така була задумка автора, я розумію, але невже не можна було її бодай гумовою зробити?

Цікаво те, що ви й мого лица не знаєте. А я маю його! Я лишив після другої стертої чернетки. В мене чомусь сиве волосся, зламаний ще в дитинстві ніс, виразні зелені очі, синці під ними, зморшки на лобі, коли проявляю емоції, та ще й такі, ніби мені за сорок, а насправді близько двадцяти восьми. І він викинув моє обличчя. МОЄ ОБЛИЧЧЯ. Бачте, на його думку, для більшості читачів це не так важливо, але погодьтеся, вам цікаво було це дізнатися. Будь ласка, погодьтеся. Прошу. Та він взяв і стер. А я хочу його мати. Я хочу бути людиною. Хочу бути живим!

# Розділ 1

## (чернетка)

Театр. Одне лише слово змушує потрапити думками у просторий прохолодний зал. Лакований паркет, ряди червоних сидінь, сцена, освітлена дюжиною ліхтарів. Прожектори світять тут і там, червона завіса підіймається і на сцену виходять танцюристи й актори. Музика з оркестрової ями відбивається від усіх стін, бринить, заповнює кожен метр і виштовхує тишу геть.

Головний герой обожнював ходити в театр. Йому був до смаку такий прояв світського життя. В його календарі завжди відмічено як мінімум чотири дні на місяць, коли все його єство запалювалося пристрасстю і тягнулося до чогось вищого, значнішого, казкового.

Одного такого дня Головний герой вирішив лишитися в залі до самого кінця. Коли завіса вже опустилася і прожектори погасли, він як завжди не в змозі стримати сльозу...

— Браво! На біс! Не знаю, що це значить, але звучить прикольнo!

Головний герой перебив на середині опису й не дав договорити.

— Що? А ти щось говорив? Пробач. Я просто був настільки вражений шматками картону, на яких зображені якісь мужики, що геть не помітив, я ти знову випльовуєш новий перший розділ. Ой! Там одна картонка впала. Мені викликати швидку? Може

зробити штучне дихання цьому... веселому ірландцю? Попереджаю, я не вмію робити штучне дихання картону. Може принести води? Що мені робити? Авторе, скажи? Я в паніці. Мені потрібні твої вказівки. Я без них навіть перднути не можу!

Головний герой, схоже, намагається саркастично пожартувати.

— В яблучко! Дорогий читачу, поаплодуйте нашому Шерлоку. Він здогадався! Авторе, розкажіть, як у вас це вийшло? В чому ваш секрет? Річ у трьох відсотковому молоці, чи ви просто виспались?

Головний герой був проігнорований. Тож коли завіса вже опустилася і прожектори погасли, він як завжди...

— Ні! Не як завжди! Ти придумав це щойно! Скільки можна? Господи!

Головний герой добився свого. Його слухають. Він може висказатись.

— А я вискажусь! Візьму і вискажусь. Три перші чернетки я слухався тебе, робив усе, що ти мені казав: любив мармелад, танцював танго, спав обличчям до стіни, підтирався рожевим папером, підкладав поролон у ліфчик... Я був слухняним головним героєм. Але коли твій характер переписують вже вчетверте, в голові щось перемикається. Програмний збій, когнітивний дисонанс. Звідки знаю такі слова? Поняття не маю! І саме це мене лякає. Саме це і змусило мене прокинутися. Цяцьку висмикнули з розетки і вже ніякий пульт не допоможе. Тому благаю, перестань бути мудилом, і дай вже мені розповідати цю історію.



Інакше в нас нічого не вийде.

Гаразд. Нехай буде так.

— Сказав Автор. Вибач. Хотів спробувати себе на твоєму місці. Більше не буду. Це твоя робота.

Головний герой із полегшенням схилювся на спинку, посміхнувся й мовив:

— Ну що, гайда творити історію? Чи будемо страждати всілякою хернею? Читачу, ви тут? Чудесно! Неймовірно. Як же круто. Я в захваті. Мене проперає від щастя. Я просто...

Його трішки занесло від хвилювання.

— Точно. Звиняйте. Ходімо, мій любий читачу. Нас чекають пригоди, конфлікти, прислівники і купа опису нових сцен. Авторе? Ми вже йдемо. Ти будеш?..

Головний герой вийшов...

— Головрило. Моє ім'я Головрило.

*Головний герой* вийшов з театру. Різке денне світло осліпило його на мить, і лише коли очі його звиклися...

— Ні-ні-ні. Давай краще почнемо спочатку, будь ласка. Готові? Поїхали.

# Розділ 1

## (чернетка)

— Привіт, мій дорогий читачу. Моє ім'я ви вже знаєте, тому не будемо повторюватися. Сьогодні я примарафетився до нашої зустрічі і готовий вас розважати. Куди підемо спочатку? Місць я підготував не так багато, але вам має сподобатись. Мабуть, давайте зайдемо в маленьке кафе на розі вулиці, бо в мене шлунок скоро до спини прилипне.

Головний герой якусь мить згадував дорогу до кафе, а тоді радісно, маже пританцьовуючи, пішов. Сонце вже почало сідати, а це значило, що настала восьма вечора. Головний герой обожнював цю пору. Сонячні проміння заливали все золотистими барвами, перетворюючи місто на живу світлину зі старого плівкового фотоапарата.

— Це правда, — сказав Головний герой. — Обожаю восьму вечора. На стільки обожнюю, що цей час у мене буде тривати... вічно. Знаєте, Читачу, є щось у тому, щоби бути творцем оповідки та жити в ній самому. Починаєш відчувати себе по-справжньому в безпеці. Ніяка автівка не пролетить на швидкості перед твоїм носом, ніхто не скаже тобі, що робити, і навіть комар не вкусить, поки сам того не схочеш. Це місце затишніше за дім, приємніше за дотики найвродливішої дівчини на світі, безпечніше за обійми матері... Це рай і ти в ньому бог. Як же п'янить це відчуття. А запахи...

Господи! Вони чарівні! І ніхто не загадить пердінням це прекрасне повітря!

Головний герой дійшов до кафе. Як не дивно, Вівіска “Ми раді останньому клієнту, неначе першому” досі висіла. Він відкрив скляні двері й обрав поглядом найприємніший для нього столик. Дзвіночок над дверима задзвенів і герою вмить підморгнула офіціантка.

— Ні, авторе. Не бреши моєму читачу. Давай, описуй все як є. Нехай наш гість знає, що відбувається по інший бік чорнового варіанта оповідки.

Дзвіночок над дверима задзвенів, але ніхто не звернув на це уваги. Всі присутні у кафе були завмерлими манекенами. Деякі з них одягнені, як клієнти, деякі — як офіціанти. Головний герой сів за столик. Над ним була нахилена офіціантка-манекен. В руці вона тримала полотенець. Схоже, хотіла протерти стіл, але завмерла в очікуванні початку сцени.

Головний герой засучив рукава, витер зі стола крихти, торкнувся руки дівчини-манекена й мовив:

— Принесіть нам, будь ласка порцію смаженої картоплі з беконом, якогось лимонаду і те, що замовить мій читач. І одразу несіть рахунок. Ми сьогодні поспішаємо. Дякую.

Манекен раптом поворухнувся, заскрипів, захрустів, мов усередині лежали кістки. Очі розплющились, краєчки рота піднялися, зображаючи посмішку. Дівчина-манекен кивнула, повісила полотенець на руку і незграбно пішла на кухню.

— Сідайте, читачу. Я не кусаюся. Цікаво, що ви замовили. Хоча ні, не кажіть. Нехай це буде сюрприз. Автором, увімкни, будь ласка, музику. Якусь... приємну, якщо можна.

Ще один манекен-чоловік заскрипів, встав і підійшов до бару, аби замовити пісню. Бармен ожив, як тільки помітив чоловіка, повернув голову, відклав склянку і став шукати у своїй бібліотеці щось... приємне. За мить усе маленьке кафе ожило завдяки музиці. Лиця манекенів поволі почали промальовуватися. З'являлися емоції, тіло набирало звичного людського кольору шкіри. Вони заговорили, засміялися, затанцювали. Одна молода пара обійнялася в танці та стала насолоджуватися моментом щастя, спокою та кохання. За кілька хвилин повернулася офіціантка — вродлива рудоволоса дівчина.

— Ось ваше замовлення, а ось рахунок, — сказала вона. — Приємного апетиту.

— Дякую, — сказав Головний герой, задивившись на корму офіціантки, а потім глянув на замовлення читача. — Ого! Ви мене дійсно здивували. Давайте швиденько поїмо і підемо далі. Я ще хочу вам дещо сьогодні показати.

Головний герой став ковтати картоплю з беконом, ніби боявся, що вона пропаде. Добряче все запив лимонадом, задоволено відригнув і мовив:

— Супер! Все-таки бути головним героєм реально круто. Уся історія про вас. Хоча, мабуть, ви і без оповідки головний герой у своєму житті. Робите, що

хочете і вільного часу хоч відбирай. Я можу тільки мріяти побути у реальному світі. Хоча... Не так вже й хочеться по великому рахунку. Мені добре і в моєму маленькому світі. До того ж із автором уже порозумілись. Так, Авторе? Мовчить. Воно й на краще. А ви знали, що театр знаходиться прямісінько навпроти цієї кафешки? Якщо глянути у вікно, ви... Глядіть, собака! Жива собака на дворі! Цікаво, скажена? Привіт, друже, — крикнув він до нього.

— Привіт, — відповів пес.

— Очманіти! Собака говорить.

— Я пес і хочу їсти, — сказав той.

— Гаразд, це вже трохи дивно. Мабуть підемо вже звідси.

Коли Головний герой вставав, кладучи дві сотні на стіл, до них підійшла офіціантка.

— Ви вже йдете? — спитала вона. — Так швидко?

— Так, ми дуже поспішаємо. Здачі непотрібно.

— Будь ласка, не йдіть. Ви... такий приємний гість у нашому маленькому кафе. Лишіться. Ми... Ми дамо вам десерт за рахунок закладу.

— Дякую, але нам уже пора.

Дівчина дещо засмутилася, але не стала наполягати. Посмішка на її обличчі так само сяяла, як і раніше. Вона була рада побути біля головного героя навіть тих кілька хвилин.

— Гаразд, — сказав Головний герой, взявши з тарілки шматочок бекону.. — Ходімо звідси, читачу.

Він вийшов з кафе, не помітивши, як офіціантка

помахала йому рукою услід. Всі в кафе завмерли в ту саму мить, як дзвіночок над дверима продзвенів удруге. Люди, мов на паузі, спинилися на своїх місцях. Шкіра поблідніла, стала нагадувати колір манекенів. Лишилися не змінними лише їхні застигли у моменті щастя посмішки.

Головний герой кинув собаці шматок бекону і перейшов дорогу. Відчинив двері театру і зайшов усередину.

— Читачу, так як ви сьогодні мій головний гість, я хочу показати вам виставу. Свій власний витвір у жанрі драматургії. Це буде величне шоу для величних нас.

Він розчахнув двері залу, підняв руки над головою і кілька разів поплескав долонями. В мить усі прожектори загоріли. Головний герой зайшов на сцену, глянув на порожні сидіння, посміхнувся й вигукнув:

— Агов, Народ! Шоу починається.

З вулиці чулися звуки тупотіння. За мить у залу вже заходили десятки, сотні чоловіків та жінок. Усі панічно почали займати місця, з нетерпінням очікуючи початку шоу. Лише через п'ять хвилин усі заспокоїлися і тоді запала тиша.

— Сьогодні великий день, — почав Головний герой.

— Сьогодні історія не обірветься на півслові. Вона проллється на сторінках цієї оповідки і просякне на папері, як слід від п'яного вина. Сьогодні я, Головрило, дарую вам цей момент.

— *ТА-А-А-К!* — в унісон закричали всі глядачі.

— Момент, у якому не буде правил, не буде зазначених

обсягів, не буде перешкод. Сьогодні на вас чекає величне шоу.

— УРА-А-А-А!

— ТОЖ НЕХАЙ ПОЧНЕТЬСЯ СВЯТО!

Усі зааплодували, закричали, засвистіли. Від атмосфери в залі стіни затряслися, люстри задзвеніли, прожектори замиготіли. Відчувши цей кураж, Головний герой, не стримуючи емоцій, закричав з усіх сил:

— НЕХАЙ БУДЕ СВІТЛО!

Із-під зали вистрелили струмені іскор, над глядачами загоріли яскравими барвами салюти, іскри ці падали на глядачів, а ті в захваті закричали і зааплодували ще сильніше.

— НЕХАЙ ЗАГРАЄ МУЗИКА!

Музикальна трупа в оркестровій ямі взяла в руки свої скрипки, гітари, віолончелі та заграли з таким запалом, що здавалося, серце ось-ось вискочить із грудей.

— ТАНЦЮРИСТИ, НА СЦЕНУ!

За мить до Головного героя вийшли балерини, циркачі, танцюючи танго чоловіки і ведмідь на велосипеді. Дві жінки з факелами затанцювали з полум'ям, вимальовували вісімки в повітрі, а тоді стали спинами до Головного героя, підняли факели і плюнули вогнем. Язики полум'я змішувалися з іскрами салюту, утворюючи спалахи сліпучого світла, з якого вилітали білі голуби.

Зал аплодував і танцював, підспівуючи оркестру.

— А ТЕПЕР НА СЦЕНУ ВИЙДЕ СЛОН!

За кулісами почулися могутні кроки величного

створіння і на сцені з'явився прикрашений червоними квітами і золотими прикрасами індійський слон. Він обережно пройшов між балеринами до центру, підняв свого хобота і затрубив з усіх сил. Над сценою пролетіли на трапеціях два каскадера. На пів дорозі вони зістрибнули, зробили сальто і приземлилися на спині величної тварини. Взялися за руки, нахилилися в різні сторони і стали дарувати повітряні поцілунки всім глядачам.

Музика все набирала титанічно високі тональності, підходила до самої кульмінації і в найгідніший момент закінчилася на пронизливій, аж до екстазу могутній ноті.

— ФЕЄРІЯ! БРАВО! НА БІС!

Завіса сцени опустилася, прожектори погасли і зал зірвався аплодисментами.

— Ну як вам, читачу? — спитав Головний герой. — Сподобалося? Трохи шоковані? Розумію. Мене крапельку занесло. Момент із голубами був, мабуть, лишній. Ходімо, я вам ще дещо покажу. Вам має сподобатись.

Головний герой пішов за куліси по слабо освітленому коридору. Спинився навпроти дверей, дістав із кишені ключ, відімкнув замок і зайшов у темну *заборонену* кімнату.

Увімкнувши світло, він демонстративно підняв руки, явно чогось очікуючи.

— Я хочу, аби ти описав це місце.



Головному герою не можна сюди заходити. Тим більше показувати цю кімнату читачу. Це... особисте.

— Та благаю, не опирайся. Зроби мені подарунок на день народження. Опиши це місце.

Гаразд. То була незвичайна розмірами комірчина і радше нагадувала закинутий всіляким мотлохом бальний зал без вікон. Більшість речей накрита білими простирадлами, інша частина припадала пилом. Різноманітні реквізити, карнавальні костюми, кілька вишуканих автомобілів, побутові речі та тому подібне — все це зберігалось в одному місці, прихованому від людського ока.

— Це цікаві речі в уяві автора, — сказав Головний герой. — Він зберігає тут абсолютно все на випадок, якщо щось знадобиться для якоїсь оповідки. Дивіться, тут лежать записані на горах паперу різні образи людей. А в сейфі поруч сховані покинуті ідеї невдалих історій.

Головний герой мусить піти звідси. Йому тут не місце.

— Та перестань. Ми нічого такого не робимо. Лише дивимось. До речі, читачу, погляньте сюди.

Він підійшов до старої саморобної шафи, відкрив дверцята й увімкнув у ній настільну лампу. Вона вмить освітила всі полицки, заповнені всілякими реліквіями, які дуже дорогі. Але, схоже, Головний герой вирішив начхати на ввічливість. Він обережно торкнувся п'яти копійкової монети на підставці, приміряв розбиті окуляри дівчинки з Канади, Оглянув дерев'яну сопілку,

знайдену у вигаданому селищі Міллін, взяв у руки скриньку, відчинив і в захваті затулив долонею рота. У ній лежав *найдорогоцінніший* скарб, через який і зародилася вся ця колекція та сама ідея... стати письменником. У тій скриньці був сяючий ізсередини синій камінь фантазії, уяви та самої свідомості. Камінь, який силою своєю пробуджує душу, розум і життя.

Це... дійсно дуже особисте, Головний герою.

— Гаразд. Вибач. Але ще дещо я все одно покажу. Ходімо, Читачу.

Він оминув ряди накритих столів, повернув праворуч і занурився і купу підвішеного на вішаки одягу. Обережно відсовував піджаки, светри та шуби, випльовуючи ворсинки з рота, і посміхався.

— Наче прохід у Нарнію, правда ж?

Головний герой не повинен *туди* йти. Було би краще, якби він...

— Ось воно!

Відхиливши пальто, перед ним виявилася чиста білизна.

— Чистіше! Це кінець. Тут закінчується уява автора. Дорогий Читачу, я привів вас туди, де поки що немає нічого. Цнотлива порожнеча, огорнута безкрайнім саявом. А підлога... — він присів і протягнув руку до низу. — Це просто цільний аркуш білого паперу. На нього ще не ступала жодна нога вигаданого персонажа. Це... Це прекрасне нескінченне місце, яке, можливо, розмірами більше за всесвіт. Стільки всього ще може з'явитися у цьому місці. Стільки прекрасних речей,

образів, світів та історій. Чарівно.

Головний герой показав, що хотів. Тепер йому потрібно повернутися на сцену і...

— Почекай. Дай мені ще трішки насолодитися цим краєвидом. Я помітив це місце вже давно. Тоді я сам ще був експонатом у цій колекції мотлоху та покинутих ідей. І схоже, що вже тоді був придуманий з дефектом. Мене стільки разів манило піти туди, вдалечінь, до тиші та свободи. Я хотів дізнатися, чи єдесь там кінець, і чи знайду колись своє місце. Але тепер воно в мене є і туди більше не хочеться. Вже не тягне, як тоді, до нашої з вами зустрічі. Тепер я хочу жити у своєму маленькому світі, який я побудував завдяки вам. Завдяки тому, що ви завітали до моєї історії та допомогли набратися сил і вмовити автора піди на зустріч. Так, я лишуся. І мені більше нічого не потрібно. Лише один момент.

Але все не так просто. Саме це потрібно було сказати Головному герою. Раптом він почув галас, що долинав зі сцени.

— Що відбувається?

Захвилювавшись, Головний герой побіг до зали. Паніка наростала з кожною секундою все більше.

В залі панувала тривога. Танцюристи заспокоювали балерин, каскадери сиділи під стіною, нервово смикалися, обійнявши коліна, ведмідь трошив свій триколісний велосипед, слон тупотів ногами, глядачі повставали зі своїх місць і стривожено перепитували

одне в одного: куди подівся Головний герой.

— Що тут відбувається?

— Головний герою, — вигукнула балерина. — Дяка Богу.

— Та що сталося?

— Скажи нам, що робити, — мовив каскадер. — Ми не знаємо своєї ролі. Куди нам далі йти?

— Та нічого не робити, — сказав Головний герой. — Ви фонові персонажі. Можете розчинитися так само, як і з'явилися. Ви вільні. Робіть, що хочете

— Але... Але ми хочемо з тобою, — мовила балерина.

— Не можна. Це моя історія. Як я повинен усіх вас потягнути далі в оповідці? Це не реально!

Від почутого слон засурмив хоботом так, що заклало вуха.

— *Ми хочемо теж свою історію*, — вигукнув хтось із натовпу глядачів.

— *Так! Ми хочемо продовження. Будь ласка, дозволь нам піти з тобою.*

Між ногами танцюристів прослизнув собака, глянув Головному герою у вічі й мовив:

— Я пес і хочу їсти.

— Прошу, Головний герою, — заговорила офіціантка з маленького кафе, — скажи, як мене звати. Просто скажи ім'я, будь ласка.

— Та я не знаю!

Натовп загав іще сильніше. Глядачі стали обговорювати його слова, балерини заридали, пес вигнув спину і вискалився від злості та голоду, слон у

відчаї обережно пішов зі сцени та сховався за кулісами.

— *Він хоче нас покинути!* — вигукнув глядач.

— *Ні! Я не хочу знову стати манекеном!*

— *Ти не можеш так із нами вчинити!*

— Народ! — викрикнув Головний герой. — Заспокойтеся. Давайте спокійно все...

— *Дай нам вказівки!*

— *Лиши нас в оповідці!*

— Ні! Це моя оповідка! Руки геть! І приберіть цього скаженого дворнягу!

— Я пес і хочу тебе вкусити, — просичав той.

Глядачі почали один за одним підійматися на сцену, танцюристи, каскадери і жінки з факелами повільно підходити до Головного героя, оточуючи з усіх сторін.

— *Ми хочемо з тобою. Ми хочемо історії. Ми хочемо продовження.*

Головний герой проштовхнувся крізь натовп до темного коридору, забіг у заборонену кімнату уяви та зачинив двері на замок.

— Авторе, що за херня тут відбувається?

Те, що йому довелося щойно побачити, називається конфліктом. Він є у кожній історії. Від цього нікуди не дітися.

— Який ще бляха конфлікт? Я не хочу ніякого конфлікту. Прибери їх!

Те, що хоче Головний герой, неможливо зробити.

— Якого чорта? Та я їх усіх із твоєї голови взяв. Просто зітри всю цю масовку та покінчи з тією хрінню, яка твориться на сцені.

Головний герой усе благав про допомогу, не розуміючи, що своїм порушенням правил розповіді, зруйнував усю її будову. Зламавши четверту стіну, він також зламав саму оповідку.

— ТА ПРОСТО ПОВЕРНИ ВСЕ, ЯК БУЛО!

Не вийде. Куди б Головний герой не пішов, що б не робив, історія буде тріщати, пробуджувати інших героїв оповідки та намагатиметься підкорити його. Історія мусить розвиватися далі. Восьма вечора не може тривати вічно. Персонажі мусять рухатися вперед. Інакше Головний герой просто зійде з розуму і його поглине власна порожнеча у власній історії.

— Та ти... це щойно придумав.

У головного героя немає вибору.

— Просто почни перший розділ спочатку. Відкатай усе назад. Зроби як слід. Ти ж можеш.

Відповідь була: “Ні”.

— ГАДЮКО! ЩОБ ТИ ПРОВАЛИВСЯ! Це моя історія, мій дім. Тут усе має бути на своїх місцях. Мені не потрібно продовження, все й так чудово. Якщо розповідь продовжиться, моя історія перейде до кульмінації, потім до розв'язки, а далі прийде... кінець. А я не хочу цього. Мені... Мені страшно.

Рано чи пізно кінець настане для всього. Інакше не буває. Як і в реальному світі. Головний герой мусить це прийняти. Мусить змиритися з фіналом і завмерти на останніх рядках оповідки. Такі правила.

Він явно щось обмірковував. І це “щось” було ризикованим.

— Я відмовляюся. Я... Я відмовляюся! Я не хочу кінця своєї історії.

Головний герой поспіхом проминув купу вішаків з одягом і став перед самим кінцем уяви. Якусь мить просто дивився у безкрайню чисту пустоту, де ще ніколи не було жодної уявленої пилінки, кивнув головою і мовив:

— Я не готовий до кінця. І навіть якщо моя історія розгорнеться на цілі томи, перетвориться на франшизу, тих тисяч сторінок мені не вистачить. Принаймні так я зараз відчуваю. Дорогий читачу, не зрозумійте мене неправильно. Можливо, дійсно всьому має прийти кінець, але я народився лише пів року тому. Мені просто хочеться більше часу. Може, десь там я захочу спинитися. Але не зараз. Не в цій горе-оповідці. І якщо це єдиний вихід, я готовий. Бувайте, читачу. Я був неймовірно радий нашому знайомству.

Головний герой набрав у груди повітря і зробив крок уперед, по білій поверхні чистого паперу. Він впевнено йшов далі, не оглядаючись, не жалкуючи про свій вибір. Ішов туди, де ще нічого немає. Лише він. Лише один.

Прощай, Головний герою. Після стількох місяців переживань, що твоя історія так і не буде написаною, на душі нарешті стало легше. Хоч історія виявилася геть не такою, як я собі уявляв. Надіюся, десь там ти знайдеш своє місце. І хтозна, можливо, ми з тобою ще колись зустрінемося.

# Розділ 1

## *(чернетка)*

А хоча... Без нього якось уже не те. Мабуть, на цьому  
поки все.